11/12/2018

Άγ.Νικηφόρος ο Λεπρός· Θυρανοίξια (βίντεο)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα και κάθε επισημότητα τελέσθηκαν την Τρίτη 2 Οκτωβρίου τα Θυρανοίξια του Ιερού ναού του Νέου Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού, στο Σιρικάρι Κισάμου , Προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.Βαρθολομαίου , και παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας Προκόπη Παυλόπουλου αλλά και χιλιάδων πιστών από όλη την Κρήτη και την υπόλοιπη Ελλάδα.

Δείτε το βίντεο από το Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Δημοσιογραφική κάλυψη Δημήτρης Στρουμπάκος

Μαγνητοσκόπηση Ανδρέας Χαλκιόπουλος

Μοντάζ Παναγιώτης Ποδαρόπουλος

Διαβάστε για τον βίο του Αγίου

Ου δε επλεόνασεν ή αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν ή χάρις»…

Όσοι έχουν πάει προς Αιγάλεω μεριά, όλο και κάτι έχουν ακούσει…

Ο πατήρ Νικηφόρος (κατά κόσμον Νικόλαος) γεννήθηκε σ’ ένα ορεινό χωριό των Χανίων, στο Σηρικάρι. Οι γονείς του ήταν απλοί και ευλαβείς χωρικοί, οι οποίοι ενώ ακόμη ήταν μικρό παιδί πέθαναν και τον άφησαν ορφανό. Έτσι, σε ηλικία 13 ετών έφυγε από το σπίτι του, πήγε στα Χανιά κι άρχισε να εργάζεται εκεί σ’ ένα κουρείο.

Τότε ενεφάνισε και τα πρώτα σημεία της νόσου του Χάνσεν δηλ. την λέπρα. Εκείνη την εποχή, τούς λεπρούς τούς απομόνωναν στο νησί Σπιναλόγκα, διότι η λέπρα ως μεταδοτική αρρώστια αντιμετωπίζονταν με φόβο και αποτροπιασμό. Ο Νικόλαος όταν έγινε 16 ετών και όταν τα σημάδια της νόσου άρχισαν να γίνονται πιο εμφανή, για να αποφύγη τον εγκλεισμό του στην Σπιναλόγκα έφυγε με κάποιο καράβι για την Αίγυπτο. Εκεί έμενε εργαζόμενος στην Αλεξάνδρεια, πάλι σ’ ένα κουρείο, όμως τα σημάδια της νόσου γίνονταν όλο και πιο εμφανή, ιδίως στα χέρια και στο πρόσωπο. Γι’ αυτό με την μεσολάβηση ενός κληρικού κατέφυγε στην Χίο, όπου υπήρχε τότε ένα λεπροκομείο, στο όποιο ήταν Ιερεύς ο πατήρ Άνθιμος Βαγιανός, ο μετέπειτα Άγιος Άνθιμος.

Ο Νικόλαος έφτασε στη Χίο το 1914 σε ηλικία 24 ετών. Στο λεπροκομείο της Χίου, πού ήταν ένα συγκρότημα με πολλά ομοιόμορφα σπιτάκια, υπήρχε το εκκλησάκι του Αγίου Λαζάρου, όπου εφυλάσσετο η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Υπακοής. Σ’ αυτόν τον χώρο άνοιξε το στάδιο των αρετών για τον Νικόλαο. Μέσα σε 2 χρόνια ο Άγιος Άνθιμος τον έκρινε έτοιμο για το αγγελικό σχήμα και τον έκειρε μοναχό με το όνομα Νικηφόρο. Η νόσος προχωρούσε και εξελίσσετο και ελλείψει καταλλήλων φαρμάκων, επέφερε πολλές και μεγάλες αλλοιώσεις (το φάρμακο βρέθηκε αργότερα το 1947).

Ο π. Νικηφόρος ζούσε με αδιάκριτη, γνήσια υπακοή, με νηστεία αυστηρή, εργαζόμενος στους κήπους. Μάλιστα κατέγραφε σε ένα κατάλογο και τα θαύματα του Αγίου Ανθίμου, τα όποια είχε δει «ιδίοις όμασιν» (πολλά αφορούσαν θεραπείες δαιμονιζομένων).

Υπήρχε μια ιδιαίτερη πνευματική σχέση του Αγίου Ανθίμου με τον μοναχό Νικηφόρο, ο όποιος «ουδέ εν βήμα εμάκρυνεν απ’ αυτού», όπως αναφέρει ο πατήρ Θεόκλητος Διονυσιάτης στο βιβλίο του «Ο Άγιος Άνθιμος της Χίου». Ο π. Νικηφόρος προσευχόταν τη νύχτα ώρες ατελείωτες, κάνοντας μετάνοιες

αμέτρητες, δεν είχε λογοφέρει με κανένα ούτε χάλασε την καρδιά κάποιου κι ήταν ο κύριος ψάλτης του ναού. Εξ αιτίας της ασθενείας του όμως, σιγά-σιγά έχασε το φώς του κι έτσι έψαλλε τα περισσότερα τροπάρια και απήγγειλε τούς Αποστόλους από στήθους.

Το 1957 έκλεισε το Λωβοκομεῖο της Χίου και τούς εναπομείναντος ασθενείς μαζί με τον πατέρα Νικηφόρο τούς έστειλαν στόν Αντιλεπρικό Σταθμό Αγίας Βαρβάρας Αθηνών, στο Αιγάλεω. Την εποχή εκείνη ο πατήρ Νικηφόρος ήταν περίπου 67 ετών. Τα μέλη του και τα μάτια του είχαν τελείως αλλοιωθεί και παραμορφωθεί από την νόσο.

Εκεί, στόν Αντιλεπρικό σταθμό ζούσε και ο πατήρ Ευμένιος, ο όποιος είχε κι αυτός προσβληθεί από την νόσο του Χάνσεν, αλλά με την επιτυχή φαρμακευτική αγωγή θεραπεύτηκε τελείως. Απεφάσισε όμως να μείνη όλο το υπόλοιπο της ζωής του μέσα στον Αντιλεπρικό σταθμό κοντά στους συνασθενείς του, τούς οποίους φρόντιζε με πολλή αγάπη. Έτσι έγινε και υποτακτικός στον πατέρα Νικηφόρο, στον όποιο ως ανταμοιβή της υπομονής του ο Κύριος του είχε δώσει πολλά χαρίσματα. Πλήθος κόσμου συνέρρεε στο ταπεινό κελλάκι του λεπρού μονάχου Νικηφόρου, στην Αγία Βαρβάρα του Αιγάλεω, για να πάρει την ευχή του. Να τι αναφέρουν μεταξύ των άλλων όσοι τον εγνώρισαν τότε:

Ενώ ο ίδιος του ήταν κατάκοιτος, με πληγές και πόνους, δεν εγόγγυζε αλλά έδειχνε μεγάλη καρτερία. Είχε το χάρισμα της παρηγοριάς των θλιβομένων. Τα μάτια του ήταν μονίμως ερεθισμένα, η όραση του ελα¬χίστη, είχε αγκυλώσεις στα χέρια και παράλυση στα κάτω άκρα. Παρ’ όλα αυτά ήταν γλυκύτατος, μειλίχιος, χαμογελαστός, εδιηγείτο χαριτωμένα περιστατικά, ήταν ευχάριστος, αξιαγάπητος. Το πρόσωπο του, πού ήταν φαγωμένο από τα στίγματα της ασθένειας, και τις πληγές, έλαμπε κι έπαιρναν χαρά όσοι τον έβλεπαν αυτόν τον πάμπτωχο και φαινομενικά ασθενή άνθρωπο πού έλεγε: «Ας είναι δοξασμένο το Άγιο Όνομα Του».Σε ηλικία 74 ετών, στις 4 Ιανουαρίου του 1964, κοιμήθηκε ο πατήρ Νικηφόρος. Μετά την εκταφή, τα άγια του λείψανα ευωδίαζαν. Ο πατήρ Ευμένιος, και άλλοι πιστοί ανέφεραν πολλές περιπτώσεις, όπου έγιναν θαύματα με την επίκληση των πρεσβειών προς τον Θεό, του πατρός Νικηφόρου.

(Από το βιβλίο «ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ο ΛΕΠΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΤΕΡΙΑΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ», υπό Σίμωνος μοναχού, Γ’ εκδ. «ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ», Αθήναι 2007).

«Παιδιά μου, προσεύχεσθε; και πώς προσεύχεσθε; …με την ευχή του Ιησού να προσεύχεσθε, με το ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ. Έτσι να προσεύχεσθε. Έτσι είναι καλά» (πατήρ Νικηφόρος).